

Kdo ale ukáže podstatu dítěte? Najde mu hvězdu a do ruky dá mu měřítko odstupu? Uhněte dětskou smrt z korání tmavého chleba – nebo ji ponechá v okrouhlých ústech jak ohryzek krásného jablka? ... Uhádnout vrahy je snadné. Tohle však: přijmout smrt, celou smrt, smírně a *před* životem a přítom – nebýt zlý, neumím popsat.

Pátá elegie

Věnováno paní Heribě Koenigové

Kdo ale, pověz mi, *jsou* tito kočovní lidé, těkavější než my, ti, které odmala nutkavě krouťí jakási hltavá a *komusi, komu* jen, povolná vůle? Nýbrž je ždírná, obhýbá, svíjí a vlní, vrhá je vzhůru, a chytá je zpět: a oni kloužou tím vzduchem jak olej na vetřchý koberec, sedřený jejich věčnými skoky, na tento koberec, ztracený v kosmu. Jako bys přiložil náplast, kde předměstské nebo zranilo zem.

A sotva že na místě, sotva se vzpřímili a sotva předvedli: iniciálu zdejšího bytí... už zas je, skutečné sílky, výsměšně válčuje ten znovu a znovu přítomný chvat, jako když saský král u stolu lámal talíře z cínu.

A okolo středu, ach, této růže tolika očí: rozpuk i vadnutí. Pestík jak palice, buchar,

bombardovaný prachem vlastního květu,
oplodněn v pláň trvalé nechuti,
té tušené sorva – která se ale na tenké,
lesknoucí slupce jakoby usmívá.

A tady: ten starý, sešlý a vrásčitý
spodák, teď už jen bubeník,
sražený do vlastní, obrovské kůže, která se včera
hodila pro *dua*, jednoho ale museli pohřbit
a tenhle druhý, který to přežil,
si uvnitř v té vdovecké kožce
připadá hluchý a trochu janek.
Ale ten mladík, tady ten mládenec muž,
syn možná klášterní panny a pořízka,
je zemitý svaloun prostého ducha...

Ach, vy,
které mladičké hoře
dostalo jako hračku
na konci jedné z předlouhých chorob...

A ty, kdo tu denně a stokrát,
nárazem, jaký znají jen plody, nezralý padáš
se stromu levitace, kterou jste stavěli (hle, v minutách
a rychleji než voda vysřídá jaro, léto i podzim),
tvůj pád je úder a hrob:
někdy, v maličké pauze, ti možná prosvitne
něžnější obličej, tam směrem k matce, něžné jen zřídka;

ale tvé tělo tu zkusmou, tu plochou a bojácnou tvář
zase hned vstřebává... a zase pobízí muž,
zas už ti tleská k rozběhu a skoku,
než si však opravdu všimneš jakési bolesti v okolí svého

rychlého srdce,
už už ji mjíjejí bolavá chodidla, ji vlastní důvod a původ,
a s nimi i několik pravých, do očí
nahnaných slz.

A přesto a naslepo,
úsměv...

Anděli, češ je, ber si a trhej ta kvítka léčivých bylin,
stvoř pro ně vázu a chraň je! Vykaž jim místo

vprostřed nám ještě
neznámých slastí: a v rozkošné urně je oslav
nápisem plným vzletu: „*Subrisio saltat.*“

A ty potom, rozkošná,
ty, kterou trpce obešly
silnější slasti. Možná, že za tebe budou
šťastné tvé třásně –

nebo ten kovově zelený hedváb
nad tvými mladistvě pevnými prsy
má pocit hýčkáni bez konce a nic mu neschází.

Ty,

plode rozvahy, nesený veřejně
pod paží na trh, jsi na jeho
váhavých váhách vyvážen pokaždé jinak.

Kde ale, *kde* jen je místo – nosím je v srdci –,
kde milencům ještě chybíval *um*,
kde jeden s druhého klouzali dolů,
jako když zvěři se nedají pářit;
kde závaží ještě mají svou tíhu
a kde talíře bláznivě tančí
na svých tak nadarmo
vířících hůlkách...

A najednou tady, v tom lopotném Nikde,
najednou tohle obrovské ticho, v kterém se nejčistší Málo
záhadně mění – a skokem
v dunivé Vše.
Kde kalkul tolika čísel
najde své nesčíslno.

Místa a náměstí, Paříž, ta nesmírná scéna,
kde modistka *madame Lamort* váže všechny ty
neklidné pozemské cesty do pentif bez konce,
splétá je, vymýšlí nové mašle a stuhy, kokardy,
tránsně a kytky, umělé plody falešných barev
pro zimní, pro levné klobouky osudu.
.....

Anděli, dej tedy, dopřej nám neznámé místo
a na něm ten záhadný koberec, kde by nám
milenci předvedli figury, na něž jim tady
nestačil um, vysoké figury rozletu srdce,
slast, její věže, její žebříky tam, kde nebyla zem,
které se chvějí opřené o sebe, a kdyby ti milenci
to opravdu *svedli*, uprostřed diváků, uprostřed
nesčetných, nemluvných mrtvých:
Zdali by nakonec nechťeli rozhodit trochu svých
potajmu střádaných mincí, těch věčných platidel šřestí,
o kterých sorva co víme, před tenhle pár,
který se, pod sebou koberec, konečně usmívá,
klidný a sytý?